Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2075/92

z dnia 30 czerwca 1992 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego

(Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie Rady (WE) nr 3290/94 z dnia 22 grudnia 1994 r.	L 349	105	31.12.1994
►M2	Rozporządzenie Rady (WE) NR 711/95 z dnia 27 marca 1995 r.	L 73	13	1.4.1995
►M3	Council Regulation (EC) No 415/96 of 4 March 1996 (*)	L 59	3	8.3.1996
►M4	Council Regulation (EC) No 2444/96 of 17 December 1996 (*)	L 333	4	21.12.1996
►M5	Council Regulation (EC) No 2595/97 of 18 December 1997 (*)	L 351	11	23.12.1997
►M6	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1636/98 z dnia 20 lipca 1998 r.	L 210	23	28.7.1998
►M7	Rozporządzenie Rady (WE) nr 660/1999 z dnia 22 marca 1999 r.	L 83	10	27.3.1999
►M8	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1336/2000 z dnia 19 czerwca 2000 r.	L 154	2	27.6.2000
►M9	Rozporządzenie Rady (WE) nr 546/2002 z dnia 25 marca 2002 r.	L 84	4	28.3.2002
►M10	Rozporządzenie rady (WE) NR 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r.	L 122	1	16.5.2003
►M11	Rozporządzenie Rady (WE) nr 2319/2003 z dnia 17 grudnia 2003 r.	L 345	17	31.12.2003
►M12	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1679/2005 z dnia 6 października 2005 r.	L 271	1	15.10.2005
►M13	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r.	L 270	1	21.10.2003
►M14	Rozporządzenie Rady (WE) nr 864/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r.	L 206	20	9.6.2004

zmienione przez:

►A1	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	21	29.8.1994
►A2	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003
►A3	Akt przystąpienia Bułgarii i Rumunii	L 157	203	21.6.2005

(*) Akt ten nie został nigdy opublikowany w języku polskim.

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2075/92

z dnia 30 czerwca 1992 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych musi towarzyszyć ustanowienie wspólnej polityki rolnej, musi ona obejmować w szczególności wspólną organizację rynków, która w zależności od produktów może przybierać różne formy;

wspólna polityka rolna ma na celu osiągnięcie celów zapisanych w art. 39 Traktatu, a w sektorze surowca tytoniowego w szczególności ustabilizowanie rynków i zapewnienie godziwego poziomu życia zainteresowanej ludności rolniczej; cele te można osiągnąć poprzez dostosowanie zasobów do potrzeb, oparte w szczególności na polityce jakościowej;

obecna sytuacja rynku tytoniu, charakteryzująca się niedostosowaniem podaży do popytu, wymaga istotnej zmiany dotychczas rządzącego nim systemu wspólnotowego, przy zapewnieniu kontynuacji uprawy tytoniu przez tradycyjnych producentów; zmiana ta wymaga uproszczenia mechanizmów zarządzania rynkiem, ograniczenia produkcji zgodnie zarówno z potrzebami rynku, jak i wymogami budżetowymi, oraz na wzmożeniu kontroli mającej na celu zagwarantowanie, że mechanizmy zarządzania osiągną w pełni cele wspólnej organizacji rynku;

różne odmiany tytoniu można podzielić na grupy w zależności od podobieństwa technik uprawy, kosztów produkcji oraz z uwzględnieniem nazw używanych w handlu międzynarodowym;

konkurencyjna sytuacja na rynku tytoniu wymaga wsparcia na rzecz tradycyjnych plantatorów tytoniu, wsparcie to należy oprzeć na systemie premii, który umożliwi zbyt tytoniu we Wspólnocie;

skuteczne zarządzanie systemem premii można zagwarantować poprzez kontrakty na uprawę między plantatorem a zakładem dokonującym pierwszego przetworzenia, które zagwarantują jednocześnie stały rynek zbytu plantatorom i regularne zaopatrzenie zakładom przetwórczym; wypłacanie producentowi kwoty premii przez zakład przetwórczy w chwili dostawy tytoniu objętego kontraktem i odpowiadającego wymogom jakościowym przyczynia się do wspierania plantatorów, a jednocześnie ułatwia zarządzanie systemem premii;

w celu ograniczenia produkcji tytoniu we Wspólnocie i zniechęcenia do produkcji odmian trudno zbywalnych należy określić globalny maksymalny próg gwarancji dla Wspólnoty i dokonywać jej podziału corocznie w ramach poszczególnych progów gwarancji dla każdej grupy odmian;

([1]) Dz.U. C 295 z 14.11.1991, str. 10.
([2]) Dz.U. C 94 z 13.4.1992.
([3]) Dz.U. C 98 z 21.4.1992, str. 18.

▼B

w celu zapewnienia przestrzegania tych progów gwarancji konieczne jest wprowadzenie na czas ograniczony systemu kontyngentów przetworzonych; do Państw Członkowskich należy dystrybucja, w sposób tymczasowy i w granicach ustalonych progów gwarancji, kontyngentów przetworzonych pomiędzy zainteresowane zakłady, wprowadzone w tym celu przepisy wspólnotowe będą dążyły do zapewnienia sprawiedliwego ich przyznawania, na podstawie ilości przetworzonych w przeszłości, jednak bez brania pod uwagę produktów, odnośnie do których stwierdzono nieprawidłowości; zostaną podjęte konieczne środki, aby w późniejszym terminie umożliwić dystrybucję kontyngentów między producentami na zadowalających warunkach; Państwa Członkowskie dysponujące koniecznymi danymi będą mogły rozdzielić kontyngenty pomiędzy producentów na podstawie wyników osiągniętych w przeszłości;

niezbędne jest, by zakład dokonujący pierwszego przetworzenia nie zawierał kontraktu na uprawę ponad przyznane mu kontyngenty; w wyniku tego trzeba ograniczyć zwroty premii do ilości tytoniu określonych kontyngentem;

należy wprowadzić systemy premii i ograniczeń produkcji początkowo do 1997 r., aby w świetle nabytych doświadczeń wprowadzić poprawki i ewentualnie dostosować na okres późniejszy;

działania ukierunkowujące produkcję mogą pomóc w ustabilizowaniu rynku tytoniu i poprawieniu jakości produkcji; specjalna pomoc umożliwi grupom producentów przyczynianie się do usprawnienia organizacji i ukierunkowania produkcji; program badawczy, finansowany przez potrącenia z premii, pozwoli na ściślejsze powiązanie produkcji tytoniu z wymogami Wspólnoty w zakresie zdrowia publicznego; wreszcie, konieczny jest program konwersji dla producentów tytoniu odmian Mavra, Tsebelia, Forchheimer Havanna IIc i pochodnych odmiany Geudertheimer ze względu na ich znaczenie dla gospodarki niektórych regionów Wspólnoty;

stworzenie jednolitego rynku wymaga jednolitego systemu wymiany handlowej na granicach zewnętrznych;

odstępuje się od wszelkich ograniczeń ilościowych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; jednak aby w sytuacjach wyjątkowych nie pozostawiać rynku wspólnotowego bez środków obrony przed zakłóceniami, które mogą stąd wyniknąć, należy umożliwić Wspólnocie niezwłoczne podjęcie wszelkich koniecznych działań;

z powodu nieprzewidzianych okoliczności na rynku może okazać się konieczne wprowadzenie wyjątkowych instrumentów wsparcia rynku, o których zadecyduje Komisja;

przyznanie pewnych rodzajów pomocy mogłoby zagrozić stworzeniu jednolitego rynku; w związku z tym należy doprowadzić do stosowania w sektorze tytoniu postanowień Traktatu umożliwiających ocenę pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie i zakazanie udzielania pomocy niezgodnej z zasadami wspólnego rynku;

należy przewidzieć finansową odpowiedzialność Wspólnoty za wydatki ponoszone przez Państwa Członkowskie w następstwie zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ([1]);

doświadczenie wykazuje, że bardziej rygorystyczne kontrole w sektorze tytoniu mają kluczowe znaczenie; we właściwych przypadkach można przyznać niektóre uprawnienia kontrolne niezależnej agencji kontroli, tak by sprostać specyficznym wymogom tego rynku;

wspólna organizacja rynku tytoniu musi uwzględniać równolegle i w odpowiedni sposób cele przewidziane w art. 39 i 110 Traktatu;

([1]) Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2048/88 (Dz.U. L 185 z 15.7.1998, str. 1).

▼B

przejście od systemu wprowadzonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. dotyczącego ustanowienia wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego ([1]), do systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu musi dokonać się w jak najlepszych warunkach; w tym celu konieczne się mogą okazać instrumenty przejściowe; ponadto nowe rozwiązania nie powinny być wdrożone w pełni do zbiorów 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

▼M12

Artykuł 1

Wspólna organizacja rynku surowca tytoniowego lub tytoniu nieprzetworzonego oraz odpadów tytoniowych objętych pozycją CN 2401.

———————

▼B

TYTUŁ I

System premii

Artykuł 3

▼M6

1. Począwszy od zbiorów 1999 r., stosuje się system premii do tytoniu, jej wysokość zostaje ustalona dla wszystkich odmian tytoniu wskazanych w każdej z różnych grup.

▼M7

2. Tym niemniej przyznaje się dodatkową kwotę do tytoniu suszonego ogniowo, tytoniu jasnego suszonego powietrznie oraz tytoniu ciemnego suszonego powietrznie, uprawianego w Austrii, Belgii, Francji i Niemczech. Kwota ta wynosi 65 % różnicy między premią stosowaną do zbiorów z 1998 r. a premią stosowaną do zbiorów z 1992 r. dla tych rodzajów tytoniu.

▼B

3. Premia ta ma na celu zwiększenie dochodu producenta w ramach produkcji odpowiadającej potrzebom rynku oraz w celu zbytu tytoniu wyprodukowanego we Wspólnocie.

Artykuł 4

1. Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustala na każde zbiory wysokość premii i kwoty dodatkowe, uwzględniając szczególnie dotychczasowe i przewidywane możliwości zbytu poszczególnych rodzajów tytoniu w normalnych warunkach konkurencji na rynku Wspólnoty i na rynku światowym.

2. Wysokość premii jest ustalana:

a) na kilogram liści tytoniu, które nie zostały poddane procesom pierwszego przetwarzania i uzdatniania;

b) dla każdej grupy surowca tytoniowego.

([1]) Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 860/92 (Dz.U. L 91 z 7.4.1992, str. 1).

▼M6

Artykuł 4a

1. Premia składa się z części stałej, części zmiennej i specjalnej pomocy.

2. Zmienna część premii stanowi 30–45 % całkowitej premii. Jest wprowadzana etapami aż do zbiorów 2001 r. Może być dostosowywana w określonym przedziale w zależności od grupy odmian i Państwa Członkowskiego.

3. Stała część premii jest wypłacana albo grupom producentów w celu jej rozprowadzenia wśród członków grupy, albo indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grupy.

4. Zmienna część premii jest wypłacana grupom producentów w celu rozprowadzenia każdemu członkowi proporcjonalnie do ceny zakupu płaconej przez pierwszego przetwórcę za jego uprawy.

5. Specjalna pomoc, nieprzekraczająca 2 % premii całkowitej, jest wypłacana na rzecz grup producentów.

▼B

Artykuł 5

Przyznawanie premii podlega w szczególności następującym warunkom:

a) tytoń musi pochodzić z obszaru produkcji określonego dla poszczególnych odmian;

b) spełnione muszą być wymogi jakościowe;

c) liście tytoniu muszą być dostarczone przez producenta do zakładu pierwszego przetwórcy zgodnie z umową na uprawę.

▼M6

Artykuł 6

1. Umowy kontraktacji są zawierane między pierwszym przetwórcą tytoniu a grupami producentów lub indywidualnymi producentami, którzy nie są członkami grupy.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

— wyrażenie „producent” oznacza indywidualnych producentów, którzy nie są członkami grupy, indywidualnych producentów, którzy są członkami grupy, lub grupy producentów, z których wszyscy dostarczają surowiec tytoniowy do pierwszego przetwórcy w ramach umowy kontraktacji,

— „pierwszy przetwórca” oznacza wszelkie zatwierdzone osoby fizyczne lub prawne, które dokonują wstępnego przetworzenia surowca tytoniowego poprzez kierowanie – we własnym imieniu i na własny rachunek – jednym lub więcej zakładów wstępnego przetwarzania tytoniu odpowiednio wyposażonych w tym celu,

— „pierwsze przetwarzanie” oznacza przetwarzanie surowca tytoniowego dostarczonego przez producenta na stabilny, nadający się do składowania produkt, ułożony w jednolitych balach o jakości spełniającej wymagania końcowego użytkownika (producenta).

3. Umowy kontraktacji obejmują:

— zobowiązanie pierwszego przetwórcy do zapłacenia producentowi ceny zakupu zgodnie z klasą jakości,

— zobowiązanie producenta do dostarczenia pierwszemu przetwórcy surowca tytoniowego spełniającego wymogi jakości określone w umowie.

▼M6

4. Właściwy organ Państwa Członkowskiego wypłaci po przedłożeniu dowodu dostawy tytoniu i zapłacie ceny określonej w ust. 3 tiret pierwsze:

— stałą część premii grupie producentów lub indywidualnemu producentowi, który nie jest członkiem grupy,

— zmienną część premii oraz pomoc specjalną grupie producentów.

Jednakże przejściowo i w okresie nieprzekraczającym dwóch zbiorów, premia może być wypłacana poprzez pośrednika pierwszego przetwórcy.

▼M9

5. Państwo Członkowskie może, jeżeli jest to wskazane z punktu widzenia jego struktur, stosować wobec grup producentów, którzy zamierzają w nim uczestniczyć, system aukcji umów kontraktacji, określony w ust. 1, dla określonej grupy odmian, w przypadku, gdy zostanie ona zawarta przed dniem rozpoczęcia dostaw tytoniu.

▼M6

Artykuł 7

Zasady stosowania przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Ich zakres obejmuje:

— wyznaczenie stref produkcyjnych dla każdej odmiany,

— wymogi jakości dostarczanego tytoniu,

— inne szczegóły umów kontraktacji oraz termin ich zawarcia,

— wszelkie wymogi dotyczące wniesienia zabezpieczenia przez producentów ubiegających się o zaliczkę oraz warunki jego dostarczenia i zwolnienia,

— określenie zmiennej części premii,

— szczegółowe warunki premii do umów kontraktacji zawartych z grupami producentów,

— działania, które mają być podjęte, jeśli producent lub pierwszy przetwórca nie spełni swych zobowiązań,

— system licytacji umów kontraktacji obejmujący opcję dopasowania ofert dla pierwszego nabywcy.

▼B

TYTUŁ II

System kontroli produkcji

▼M6

Artykuł 8

▼A2

Ustala się dla Wspólnoty maksymalny ogólny gwarantowany próg dla surowca tytoniowego wynoszący 402 953 tony na zbiór.

▼M6

W ramach tej wielkości Rada ustanawia indywidualne gwarantowane progi dla każdej grupy odmian dla trzech kolejnych zbiorów, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

▼M6

Artykuł 9

1. W celu zapewnienia przestrzegania gwarantowanych progów nakładane są kwoty produkcyjne.

2. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przydziela dostępne ilości dla każdej grupy odmian Państwom Członkowskim na trzy kolejne zbiory.

3. Na podstawie ilości ustanowionych zgodnie z ust. 2 oraz bez uszczerbku dla ust. 4 i 5 Państwa Członkowskie przydzielają kwoty produkcyjne producentom indywidualnym, którzy nie są członkami grup producentów i grupom producentów – proporcjonalnie do średniej ilości tytoniu z poszczególnych grup odmian dostarczonych w celu przetworzenia przez każdego indywidualnego producenta w ciągu trzech lat poprzedzających ostatni zbiór.

4. ►M8 Przed upływem ostatecznego terminu zawierania umów kontraktacji Państwa Członkowskie mogą uzyskać zezwolenie na przeniesienie części ich gwarantowanych progów przydziałów na inne grupy odmian. ◄

Z zastrzeżeniem trzeciego akapitu, jednotonowa redukcja przydziału dla jednej grupy odmian powoduje zwiększenie o co najwyżej jedną tonę przydziału dla innej grupy odmian.

Żadne przeniesienie części przydzielonych progów gwarantowanych z jednej grupy odmian do drugiej nie może spowodować dodatkowych kosztów dla EFOGR.

Ilości, na których przeniesienie zezwala się, są określane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

▼M9

5. Państwa Członkowskie produkujące tytoń mają prawo do tworzenia krajowej rezerwy kwoty, której zasady działania przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

▼M6

Artykuł 10

1. Nie przyznaje się premii dla jakichkolwiek ilości przekraczających kwoty producenta.

2. Bez względu na ust. 1, producent może dostarczyć nadwyżkę produkcji do 10 % swej kwoty dla każdej grupy odmian, przy czym nadwyżka ta kwalifikuje się do premii przyznanej dla następnych zbiorów pod warunkiem że producent ten zmniejszy odpowiednio swoją produkcję na te zbiory tak, aby stosowana była połączona kwota dla obu zbiorów.

3. Państwa Członkowskie przechowują dokładne dane dotyczące produkcji wszystkich producentów indywidualnych tak, aby w razie potrzeby kwoty produkcyjne mogły zostać im przydzielone.

4. Kwoty produkcyjne mogą być przenoszone między poszczególnymi producentami w tym samym Państwie Członkowskim.

Artykuł 11

Zasady stosowania przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

▼M6

TYTUŁ III

Środki na rzecz przekształcenia produkcji

▼M12

———————

▼M9

Artykuł 13

▼M11

1. Ustanawia się Wspólnotowy Fundusz Tytoniowy (dalej zwany „Funduszem”), finansowany poprzez potrącenia w wysokości:

— 2 % z premii za zbiory w roku 2002,

— 3 % z premii za zbiory w latach 2003 i 2004, oraz

▼M13
▼M14

— 3 % premii dla zbioru 2005 roku.

▼M9

2. Ze środków Funduszu finansuje się działania w następujących sferach:

a) podniesienie publicznej świadomości szkodliwych skutków wszystkich form spożywania tytoniu, w szczególności poprzez informowanie i edukację, pomoc w zakresie gromadzenia danych mających na celu określenie wzorów konsumpcji tytoniu oraz przeprowadzenie badań epidemiologicznych dotyczących nikotynizmu we Wspólnocie oraz badań nad zapobieganiem temu zjawisku;

▼M12

b) szczególne środki przewidziane do pomocy producentom tytoniu w przejściu na inne uprawy lub podjęcie innego rodzaju działalności gospodarczej tworzącej nowe miejsca pracy, jak również przeprowadzenie badań dotyczących możliwości, jakimi w tym zakresie dysponują producenci tytoniu.

———————

Artykuł 14a

Szczegółowe zasady stosowania artykułu 13 przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

▼M1

TYTUŁ IV

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

▼M1

a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;

b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia.Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

▼M6

TYTUŁ V

Środki kontroli

▼M12

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki konieczne do weryfikacji i zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnotowych dotyczących surowca tytoniowego.

2. Zasady stosowania niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

▼M6

TYTUŁ VI

Przepisy ogólne i przejściowe

▼B

Artykuł 18

Z wyjątkiem gdy niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej, art. 92, 93 i 94 Traktatu stosuje się w odniesieniu do produkcji i handlu produktami, o których mowa w art. 1.

▼M12

———————

▼M6

Artykuł 20

W nieprzewidywalnych okolicznościach mogą być podejmowane wyjątkowe środki wspierania rynku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Ich zakres i czas trwania są ściśle ograniczone do tego, co jest konieczne w celu wsparcia rynku.

▼B

Artykuł 21

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia. Szczegółowe warunki przekazywania i rozpowszechniania tych danych zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 22

Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. Tytoniu, zwany dalej „Komitetem", złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

▼M10

Artykuł 23

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. Tytoniu.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE ([1]).

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

▼B

Artykuł 24

Komitet może rozpatrzyć każdą inną sprawę zgłoszoną przez swego przewodniczącego z jego inicjatywy bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

▼M12

———————

▼B

Artykuł 28

Począwszy od zbiorów 1993 r. rozporządzenie (EWG) nr 727/70 traci moc.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów 1993 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

▼M12

———————

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.